

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. I. Correctio signum amoris est, & quantum ea boni contineat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40105

TRACTATUS OCTAVVS.
DE CORRECTIONE
FRATERNÆ.

CAPVT I.

*Correctio signum amoris est, &
quantum ea boni con-
tineat.*

Serm. 42.
in Cantic.

Deus quem
amatis, ca-
stigit.

Prou. 3. 12.
Apoc. 3. 19.
Heb. 12. 6.

Evidens iuxta D. Bernardum si-
gnum est, à Deo nos & filios di-
ligi, si ab eo reprehendamus,
& castigemur. Pluribus id locis
sacra Scriptura contestatur. Ait
quippe Sapiens: *Quem diligit Dominus,
corripit, & quasi pater in filio complacet sibi:*
& S. Ioannes in Apocalypsi, *Ego quos amo,
arguo & castigo.* Et Apostolus Paulus:
*Quem diligit Dominus, castigat, flagellat
autem filium quem recipit: quis enim filius,
quem non corripit Pater? Unde è maximis
quæ Deus in animam aliquam conferre
solet, beneficijs & gratijs esse SS. Patres
docent, si ab eo interdum corripitur, &
interiori quodam in conscientia fibris
remorsu, dum peccat, vel ad imperfecti-
onem aliquam exorbitat, exagitur. Est
hoc haud obsecrum Dei in te amoris ar-
gumentum, & è quo facile colligas, esse
te de electorum numero, ppter ea, quod
ex toto te non deserat, sed per remorsum
hunc interiore, ad se vocet & inuitet.
At vbi intimam hanc reprehensionem &
lancinationem non sentis, nec vllò in te
Deus flagello animaduertit, manifestè
hinc erui volunt, ipsum à te esse auersio-
rem, tibi irasci, hocque de acerrimis &
maximis flagellis esse, quæ quidem in
hac vita homini Deus queat infligere. In
cujus proposito confirmationem adfert*

S. Bernardus illud Ezechielis: *Ve requies- Bernardus
cet indignatio mea in te, & auferetur zelus Ezech. 6.
meus à te, & quiescam, nec irascar amplius.* 42.

Quod idem est cum eo, quod per Isaiam
Dominus velut grauissimam commina-
tionem intentans, ait, *Iuravi, ut non iras-* Isaiæ 54. 9.
car tibi, & non increpem te. Super quæ sic

Bernardus scribit, *vides, quia tunc magis
irascitur Deus cum non irascitur. Si ergo te
zelus deseruit, & amor: neq; eris amore di-
gnus, qui indignus castigatione censeri:*
quid hoc beneuolentiæ & fauoris ge-
nus exhibere solet Deus eis, quos amat.
Sicut ergo correctio signum est Deum
nos amare ceu filios, ita etiam nihil est,
in quo magis suum, quo in subditum fer-
tur amorem Superior patefaciat, quam
quod eum ex caritate corrigat, & defe-
ctuum, q in eo notantur commoneat, vt
eos exuat & deponat: Ait siquidem Sa-
piens: *Mellior est manifesta correptio, quam* Prou. 27.
amor absconditus. Caritas quidem latens
& amor interior, quo me prosequeris, fa-
teor, bonus est; verum tibi vni bonus
est, quia mihi parum is prodest, nisi mihi
de foris eum opere ipso ostendas.

At eum Superioris amor eò peruenit,
vt me erroris quem ipse non videbam vel
errore inesse non credebam, commone-
faciat, vt eum ipse emendem, major
haud dubio ille amor est, mihiq; summe
fructuosus, quia amor est, qui opere o-
stenditur, & verus amor Patris, de bono
filii sui sollicitè laborantis. Nisi enim Su-
perior te amaret, vt filium bonumque, &
profectum tuum spiritualem desideraret,
non te corripere, nec erroris defectusq;
te admoneret. Sic videmus Patrem dum

Li filium

filium peccantem; & reprehensibile aliquid facientem, conspicit; ilico in eum animaduertere & castigare; eò quod ejus sit filius, eum vt filium complectatur, & in bonum probumque virum euadere cupiat: at eum, qui filius non est, esto peccare videat, impunè habere finit, non reprehendit, non objurgat, & parum noxam eius moratur; propterea quod suus non sit filius, dicens de eo curam gerat pater, benè is eum instituat, ad me equidem istuc non spectat.

Adhæc non solum in hoc Superior ostendit, quod te ceu filium diligit, verum etiam quod persuasum habeat, se vicissim seu Patrem diligi à te; simul te persuasum habere, te ab ipso diligi; hæcque; tibi visceribus & dilectione quadam paterna, & magno erga bonum & salutem tuam affectu insinuari demonstrat in hoc præterea credere, se ea te virtute & humilitate esse præditum, ejus vt commonitionem & correctionem in bonam sis partem accepturus, alias namque; te non corripere. Contra dum hac decum Superior claritate, candore, & sinceritate non vitur, nec defectuum, qui tibi insunt; & eorum que in te alii norant & reprehendunt, admonet, id sit, vel quod te non diligit, vt filium, vel, quod se à te, vt Patrem non amari norit; vel denique; quod satis tibi virtutis inesse non credat, ad correptionem suam & admonitionem æquo animo accipiendum. Hæc omnia autem vni amoris & æstimationis defectui sunt ascribenda; neque enim ibi verus est amor. Fortasse quidem talis esse exterius apparebit, sed reuera verus amor non erit, at duntaxat simulatus & fictus: Quid enim tibi profuerit, quod exterius amorem & æstimationem erga te ostendet, si intus & in animo hac illaue in te te imperfectum vitiosumque ducat, & hujus rei te commonere non audiat? Hoc est, cum duplicate & fictè procedere, aliud in cordis recessu occultando, aliud extima fronte prodendo; aliud exterius, aliud interius declarando. Hæc agendi & loquendi ratio propria mundanorum est, sic

Quod à superioribus non corrigamur, sæpe virtutis defectus est causa.

in mundo procedi solet, quia non audent ibi homines, quod sentiunt apertè, p. de- re, itaque aliud de foris ostentant, aliud corde fouent. Sæpe namque; ablaudiendo te laudabunt, benè amiceque; erga res tuas se affici commonstrantes, intrinsicè verò longè secus sentiunt: ad imitationem eorum, de quibus ait Propheta: *Molliri sunt sermone; eius super Deum, & ipsi sunt iacula. Ore suo benedicebant, & corde suo maledicebant. Linguis suis dolosè agebant. Venenum aspidum in labiis eorum.* At nullæ in Religione ejusmodi esse, duplicitates debent; sed omnia sincera, candida, & plana sint, oportet: quia caritas & quam profitemur vniò aliud non patitur. Habebo verbi g. defectum vnum, vel plures, quos fortasse ipse nec aduerto, nec vt defectus duco, nec ab alijs norari puto; Superior verò illos videbit, & alios propterea offendi & murmurare sciet: nemo verò erit, q. eorum me commoneat. Illa profecto non est caritas. Vnde præclare R. P. N. Franciscus de Borgia: si pallium in verso modo induisses, si vultum fuligine inquinatum haberes, certum est, gratam tibi rem facturum eum, qui te rei leuius moneret, eiq; fore, vt gratias ageres; & e contra egrè laturum te, & vt injuriam irrogatam interpretaturum, si alius hoc animaduersum tibi non significaret. Porro in defectibus virtutis & animæ maculis, quibus fratres nostri offenduntur, magis id locum habeat par est.

Proinde magni cuiusdam beneficii loco ducere debemus, q. aliquis ex amore & caritate eorum nos commoneat; quod enim nos ipsos nimooperè diligamus frequenter eos ipsi non videmus, nec vetè eos defectus esse existimamus: noster quippe nos affectus & philautia excæcat. Nam sicut nimius, quo filium mater prosequitur amor efficit, vt id quod deformè est, pulchrum, & quod furuum est, benè coloratum ei appareat: ita nec nobis argumenta colorataque rationes desunt ad defectus nostros colorandos, & obregendos. Hac de causa benè Philosophi censent, nunquam hominem sui ipsius bonum judicem

Epistol. ad Societatem.

Nemo sibi bonum iudex.

judicem esse. Si enim jura ciuilia cum iudicem, vt suspectum habent, qui alterutri litigantium plus equo fauet & amicus est, quanto magis in causa propria homo est suspectus habendus, qui tantoperè sui ipsius amans est? At aliquis quislibet quæ res nostras oculis omnis passionis experibus conspicit, siue defectus nostros defœcatus intuetur, meliorque eorundem censor est. Vt omittam, quod quatuor oculi (vti vulgò dicitur) plus videant quam duo.

Lib. de vit. cap. 19. tractat. 19. tom. 1. moral.

Plutarch. etiam multo auro inimicum aliquem nobis ait comparandum; soli fidem inimici nobis vera dicunt. Hodierna siquidem die, quid aliud amici tui agunt, quàm adulari, blandiri & dicere; nihil in te penitus desiderari, omnia absoluta videri, cum tamen nihil sit, quod ipsis satisfaciatur. Hodiè sanè in mundo id adulationis genus admodum frequens est: auertat v. Deus, ne etiam in religiosas domos ipsum irreat. Tanta verò nostra hominum est vanitas, vt quàm libentissimè audiamus, imò etiam præ philautia, quod deterius est, credamus; cum tamen Regium nos Prophetam imitari hac in re oporteret, quod de se dicebat: *Corripiet me iustus in misericordia, & increpabit me, oleum autem peccatoris non impinguet caput meum.* Per leuam hanc peccatoris vncionem vult S.

Epist. 147. ad Proculian. Episc.

Augustin. adulationem, & blanditias intelligi. Has autem Propheta detestatur, mavultque à iusto corripit in seruitute & misericordia, quàm blandis adulantium sermonibus laudari, & deliniri: hæ namque ad nihil aliud valent, quàm vt laudatum magis dementent ac decipiant, magisque rationis lumine priuent. Et adducit

Ysaia 3. 26.

ad hunc sensum illud Isaie Prophete: *Popule meus, qui te beatum dicunt, ipse te decipiunt, & perniciem tibi creant.* Ediuerso, quod nos corripunt & monent, ingenti indu-

Prov. 27. 6.

biè nos beneficio afficiunt. Nam meliora sunt vulnera diligentis, quàm fraudulenta

Eccles. 7. 6.

oscula odientis. Melius est à sapiente corripit, quàm stultorum adulatione decipi. Quod enim mordet & pungit, hoc perferat; adulatoria verò manus curationem diffi-

ciliorem reddit; credimus quippe nullum defectum subesse, itaque de correctione nostri nihilum laboramus.

Laert. 2. 6.

Ajebat Diogenes; vt suos defectus & vitia quis emendet, debere vel fidum querere amicum, à quo commoneatur, vel acrem & durum inimicum, à quo reprehensum, vitium seu defectum, quem habet, corrigat. Postremum hoc in mundo iam communiter locum habet: vbi nulli sua vitia, indicantur, quàm ab inimico & aduersario quem habet: in inimicitia veritates quippe aperiuntur.

At hic in Religione dum vel vitia dicuntur, vel quis peccans reprehenditur, vel commonetur, id fit non ex odio, rancore, contentione, æmulatione, aut averse sione à te; sed ex vero amore, & sincero erga bonum tuum affectu. Primum ergo quod Philosophus ille dicebat, hic reperire est: in Superiore siquidem fidum verumque experimur amicum, qui magno quodam amore nostrorum nos defectu commonefaciat. Quam sanè tem permagis nos facere oportet, atque existimare ingentem quendam ab illo nobis retegum thesaurum, tum cum alicujus nos defectus admonet, quem quia nobis perspectus & notatus non erat, hinc etiam de eo corrigendo non laborabamus.

CAPVT II.

Causa, cur correctio non a quo animo admittatur, vnica est superbia.

Intolerabilis hominis superbia nulla iam ire magis apparet, quam quod dum errorum ac defectuum notatur ac monetur, non potest oportet, ipsum accipit; quæ quædem adeo iam passim inualuit, & communis est, vix vt sit, qui eorum notari monerive velit. Apertè id declarat Sanctus Augustinus: *Quis facile inueniet, qui velit reprehendi? & vbi est ille sapiens, de quo dictum est Proverbiorum nono: Argue*

Epist. ad Felicita- rem & Rati- sticum.

